

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ס) 1775-18

בית הדין לעררים בית דין ירושלים
בפני כב' התלנית שרה בן שאול ויס

הצוותים:

1. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר, מס'

580163517

2. נמר, ת.ז.

3. נמר, מס'

4. נמר, מס'

ע"י ב"כ עו"ד בנימין אחסתרובה

נ ג ד

משרד הפנים- רשות האוכלוסין וההגירה

המשיב:

ע"י הלשכה המשפטית

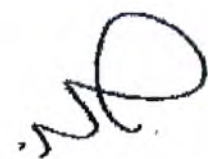
החלטה

1. מסיבות שאינן נהירות לי, מתגלה לעין לאחרונה מעין מדיניות "שב ואל תעשה" הננקטת על ידי המשיב, ושעיקרה הוא כי לאחר שהמשיב מתחייב לפעול באופן כלשהו, מחליט החלטה אופרטיבית כלשהי ומודיע על כך לבית הדין, או מחוייב לפעול באופן כלשהו על ידי בית הדין בהחלטה או פסק דין – נתח דעתו כי די במילה הכתובה ובחמצאותה בתיק הערר, ואין (כנראה) כל חובה גם לקיים הבטחות או הוראות.

2. ולא היא. כל עוד קיים בית הדין לעררים במתכונתו הנוכחית, הקבועה בחוק, אין למשיב הרשות או הזכות להמנע מלקיים את הוראותיו; על אחת כמה וכמה שאין למשיב (שהוא רשות מנהלית של המדינה) זכות לא לעמוד בהתחייבויותיו.

3. המשיב יישא בהוצאות העררים בסך של 200 ₪ עבור כל שבוע בו אינו עומד בהתחייבותו מיום 23.4.18 בערר זה.

ניתנה והיום, ב' אב תשע"ח, 04/07/2018, בהעדר הצדדים.

שרה בן שאול ויס, דלנית
בית הדין לעררים

